

pu-ronti ühhe laua peale. Ma ollin ühhes kohtas, kellest ma veel nago unnes mäletasin: teine pool kässipuud, siin sured pitkad lauad, ja laudade peal — furno-kehhad. Mind olli vaidud senna kohta, kuhho leitud furnokehhad viakse, kellest kegi tea arro anda, kes nad on ehk kust nad pärnit. Ma ollin monne páwa eest sedda furno-kammert kässipude takka wändand: kuidas laudade peal furnokehhad elnud, ja nende rided peatsetes rippunud. — Ma ollin nüüd ellusalt nende seltsimehheks sanud! — Kolle, jállo!

Mo rided kiisti seljast mahha ja ripputati mo peatse kohta, mo käed ja jallad seati otse. Olleskin ma ommeti ühte sõrme otsa sanud ligutada! Ma ollin otsego laua külge finni naelatud. — Siis tulli se mees, kes rohho-aedas pengi peal keppiga mo páhha olli kop-sinud.

„Ahah, seal ta on!” ütles se mees, ja lük-fas mind keppiga”. Se on minno jaggo! — Sah, Albret, siin on minno nimme-kirri, pannne se selle kenna poisile otsa peale laekiga finni.”

„Saab, saab, ülewataja herra!”
Nüüd töüs mul lotus elo pole: fest kui nimme-kirja laekiga mo otsa peale piddi pandama, siis se tulline sulla laek tödeste mo ihho likuma aeas. — Agga tener olli laisk, sedda piissotest waewa wöötma, panni nimme-kirja mo riinna peale ja läks omma teed.

Üks ja teine tussi senna watama, — agga se kange vånge furnolehk aeas keiki jálle omma teed. — Ligutada ei sanud ma, agga wadata woisin moslemile pole külge. Pahhemal polel olli ühhe walge nore tüttarlapse furno-kehha, kenna någgo wilto minno pole pöör-dud; parremal polel olli üks vågga kangesste pundund wannamees, terve mustjas sinnine lihha máaggi — poond woi uppund? — Ei olnud sedda armolist kät, mis mo silmad ol-leks finni wautand!

Se hirmus tubba pandi finni: uksehoidja kuştutas tulle árra, panni präunal ukse finni, — keris lukko ja läks jalgo tagga weddades ja ninna tubbakast nusates omma teed. Ulitsa tulle walguš paistis kui kumma sisse. — Ma